

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117985872/facsimile.pdf (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

XIV.

En Aften brød et Uvejr løs over Egnen. Midt i de klangsvage Kirkeklokkers dinglende Klemten bragede Tordenen løs, og Lynene glimtede dybt ned i Søvers Kælder, saa selv det sivende Vand i Krogen kom til at blinke. Samtidig hvirvlede Stormene frem fra forskellige Himmelhjørner og brød mod hinanden i en underlig flængende og skrattende Voldsomhed. Dybt ned i Gaarden kom der ligesom Hvin af vrede Kæmpers klirrende Klinger. Snart efter skyllede Regnen skybrudsagtig ned i Gaarden og drev ind ad Gluggen som en Bæk. Sølv trak Skodden ind, men endda flød Vandet ned, og samtidig sivede Grundvandet fra alle Kanter og steg og steg, som vilde det vokse til en Sø midt inde i Søvers Fængsel.

Fortumlet søgte han sin Bænk og lagde sig paaklædt derpaa. Hans Tanker søgte Jomfru Gro, men evnede ikke at finde frem til

hende, saa stærkt larmede Elementerne omkring ham, og hans Viljes Strøm blev brudt. Trætheden overvældede ham, og tilsidst sov han fra Orkan og Vand og Lyn.

Han vaagnede gennemisnet af Fugtighed, i fuldstændig Stilhed — Uvejret var forstummet, ingen Lyd hørtes uden Vandets sagte Synken ned i Grunden. Sølv er frøs i sine Klæder. Han afførte sig sin Vams og kastede den ud paa Gulvet. Det var, som strakte selve Mørket en Arm ud for at gribe den.

Sølv er krøb dybt ind i sine Skind. Det stille sydende Mørke greb ham paa en besynderlig Maade. Han tvang sine Tanker mod Gro og sov ind.

. . . Sølv er drømte sig langt ud paa Havet. Hans Snække havde kastet Anker i glasgrønt Vand, og saa stille laa det, at Øjet kunde følge Ankertovet dybt ned til Bunden, og saa længe havde det ligget der, at der groede Sø-Anemoner op langs Tovet, fimrende Dyreblomster, der bugtede deres røde eller gulgrønne Arme ud om den runde forslugne Bug. Et underligt sribet Lys smuttede ud og ind mellem Bundens Tangskove, i tusind Glimt af Fisk, der spillede om mellem de tavse Træer. Det rustrøde Anker var klædt i sølverne Skæl af alskens Skaldyr,